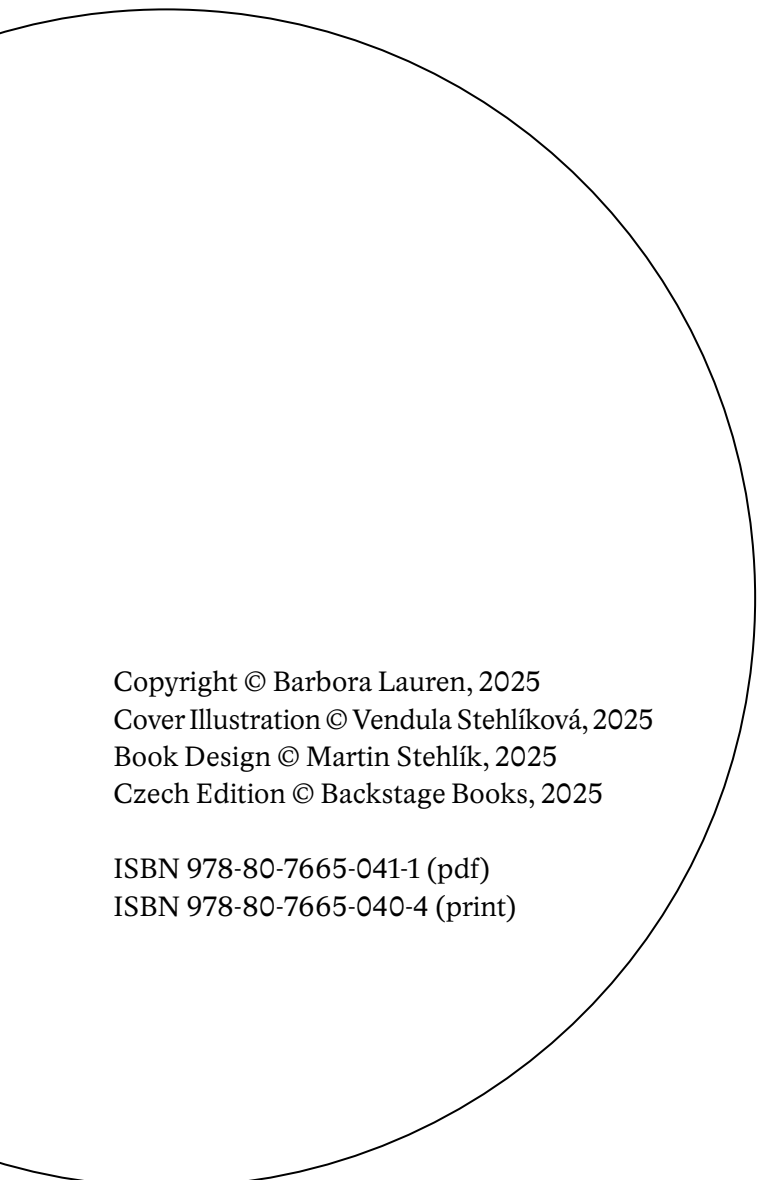

*poselství
znovu—
zrození*

*barbora
lauren*

Copyright © Barbora Lauren, 2025
Cover Illustration © Vendula Stehlíková, 2025
Book Design © Martin Stehlík, 2025
Czech Edition © Backstage Books, 2025

ISBN 978-80-7665-041-1 (pdf)
ISBN 978-80-7665-040-4 (print)

*poselství
znovu—
zrození*

 Backstage Books

*barbora
lauren*

2025

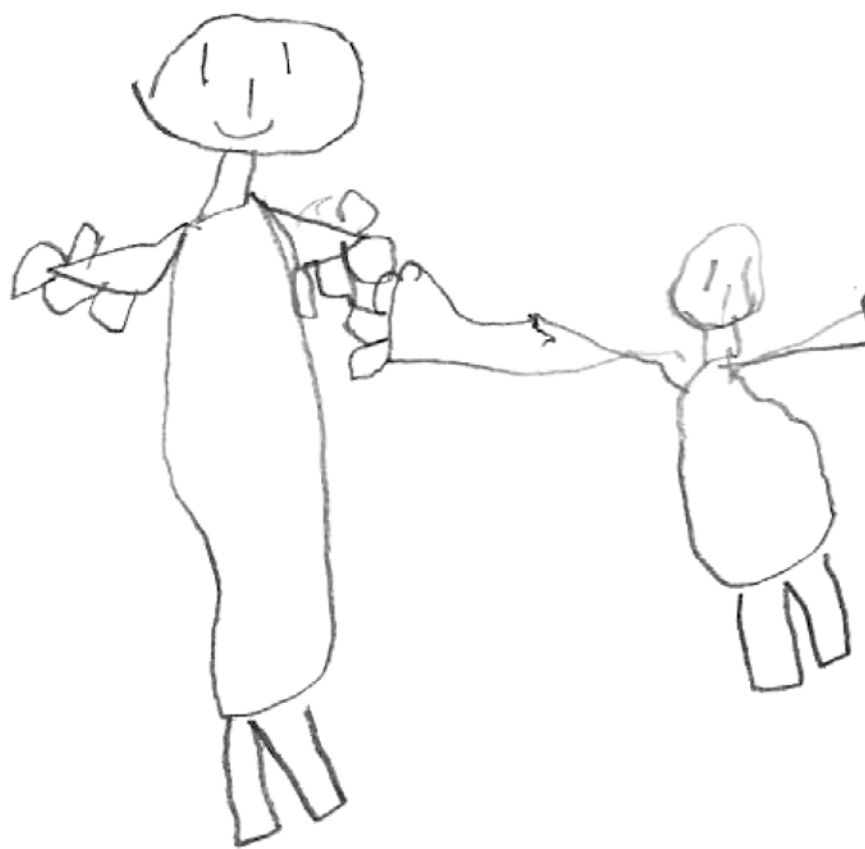
předmluva

Pokud právě držíte v rukou tuto knihu, věřte, že to není náhoda. Nejedná se o pouhé otevření stránek — je to tichý vzkaz, který k vám putoval přes neviditelná vlákna vesmíru. Něco ve vás, možná hluboko pohřbené, vás přivedlo až sem, abyste objevili poselství, které čekalo právě na vás.

„Poselství znovuzrození“ není jen příběh, ale most mezi světy, který vás zve k objevování toho, co je skryté za závojem všednosti.

Tato kniha je klíčem. Možná jste ho hledali dlouho nebo jste si dosud ani neuvědomili, že ho potřebujete. A přesto, teď jste tady. Vše, co bylo, a vše, co přijde, vás vedlo k tomuto okamžiku. Jste připraveni. Otevřete své srdce a mysl, protože to, co naleznete na následujících stránkách, může změnit váš pohled na svět i na vás samotné.

Znovuzrození je proces, který čeká na každého z nás — ne na konci, ale v každém okamžiku našeho bytí. Tento příběh je vaším průvodcem, ale skutečné poselství nosíte odjakživa ve své duši. Stačí jen naslouchat. Možná právě teď přichází ten okamžik, kdy všechno začne dávat smysl.

*Tento příběh nepatří jen mně
a mé rodině, ale všem, kdo věří,
že láska nikdy nekončí.*

*dopis sobě — z nitra,
kde už je klid*

Jsem tady. Jsem ta část tebe, která ví, i když ty teď pochybuješ. Ta, která v tobě vždycky byla, jen jsi ji možná přehlušila hlukem světa.

Vím, že jsi unavená. Vím, jak moc se snažíš. A taky vím, jak snadno se ztrácíš v tom, co není podstatné — v honbě za dokonalostí, za kontrolou, za potvrzením, že jsi „dost“.

Ale právě proto ti teď šeptám: Zastav se. Dovol si vidět. Ne až jednou — teď.

Tvá mysl je mocná. Všechno, čemu věnuješ pozornost, roste. Pokud krmíš strach, naroste strach. Pokud volíš vděčnost, uvidíš zázrak i tam, kde bys ho dřív přehlédla.

Přestaň hledat klid v tom, co je venku. Najdeš ho v sobě. V těch chvílích, kdy přestaneš spěchat a poprvé opravdu uvidíš své dítě. Jak tě drží za ruku. Jak se směje. Jak ti šeptá věci, které nejsou slova — ale jsou opravdové.

Už víš, že věci nejsou tím, co tě naplní. Je to přítomnost. Je to láska. Je to obyčejný den, který ti zůstane v srdci navždy, právě proto, že nebyl výjimečný — jen jsi byla při něm celá.

Když přijde bolest, nebojíš se jí. Jen jí dovolíš být. Protože i ona tě vede zpět k sobě.

Buď tou mámou, kterou jsi vždycky potřebovala. Tou, která nehodnotí, ale vytrvá. Která není silná tím, že všechno zvládne, ale tím, že je.

Tahle cesta není o tom stát se někým lepším. Je o návratu. K sobě. K tomu, co už víš. Co už jsi.

Už teď máš všechno, co potřebuješ. Opravdu. Jen si to dovol vidět.

radostný život

Byl to nádherný letní prázdninový den. Jako obvykle jsme chtěli dětem připravit zajímavý program a tentokrát naše cesta vedla na vyhlídku v centru města. Když jsme se lanovkou dostali na vrchol, padl nám pohled na starodávný dětský kolotoč. Děti se hned nadšeně rozběhly, každé si vybralo své místo a kolotoč se dal do pohybu.

Stála jsem opodál a přála si, aby se čas zastavil. Jejich smích, bezstarostné přebíhání z jednoho vozu na druhý, z koně na labuť a zpět — to všechno se zdálo být z pohádky. V tu chvíli jsem si uvědomovala, jak jsou tyto okamžiky vzácné. Zachytávala jsem radost dětí na kameru, protože jsem si chtěla ten pocit uchovat, aby se tato chvíle mohla stát věčnou.

Když se kolotoč zastavil, děti mě prosily, aby mohly jet znovu. Další jízda, další smích, další okamžik, který jsem chtěla uchovat. Ale zatímco ony byly plné energie, já už začínala pociťovat únavu. Role „dokonalé matky“ mě pomalu vyčerpávala. Na zpáteční cestě, kdy jsme se ještě zastavili na hřišti, mě můj mladší syn překvapil, když se z ničeho nic svlékl a začal běhat nahý po trávě. Smál se a užíval si svobodu, každá vteřina pro něj měla nekonečnou hodnotu.

V té chvíli jsem už cítila, že je čas jít domů. Vyčerpáná, s myšlenkami na to, jak snadný byl život, než přišly děti, jsem nakonec obě odvedla zpátky. Když večer usnuly, sedla jsem si k natočeným videím a znovu prožívala den. K jednomu jsem přidala náhodně

vybranou píseň — Running Up That Hill — a sdílela s přáteli. Ani jsem tehdy netušila, jak silný význam pro mě ta píseň brzy získá.

Ten večer svítil úplněk. S manželem jsme se rozhodli provést malý rodinný rituál — vyslali jsme do vesmíru přání. Přání, aby naše rodina zůstala šťastná, zdravá, svobodná a chráněná před vším zlým. Netušila jsem, že to bude náš poslední společný večer...

Bůh slyší každou naši myšlenku, každý náš sen a jedná podle nich — i když nám se výsledky nemusí vždy líbit. Má s námi své vlastní úmysly, hlubší, větší a často složitější, než si dokážeme představit. Někdy nám dává to, o co jsme žádali, ale cesta k pochopení těchto darů může být dlouhá a bolestná. To, co vypadá jako ztráta nebo těžká zkouška, může být jen krokem na cestě k vyššímu poznání a přijetí.

nevědomý svět

Tehdy jsem si myslela, že vím, co je důležité. Žila jsem svůj život podle toho, co mi říkalo okolí, společnost, přátelé — co mi diktoval svět. Byla jsem matkou, manželkou, ženou s ambicemi, ale dnes už chápu, že jsem žila spíše v nevědomí. Neviděla jsem to, co bylo pod tím vším. A hlavně jsem neviděla pravou hodnotu toho, co jsem měla.

Byla to hektická doba. Ráno jsem vstávala s myšlenkou, co všechno musím stihnout — uklidit, zařídit, naplánovat. Dny ubíhaly v jakési monotónní rutině, ve které jsem hledala štěstí tam, kde nebylo. Když jsem otevřela oči, myslela jsem na to, jaké hračky bych měla dětem koupit, aby byly šťastné, nebo jakou dovolenou naplánovat, abychom měli krásné fotky. Myslela jsem, že lásku lze prokázat činy, které jsou vidět, ale neviděla jsem, že to, co děti skutečně potřebovaly, jsem byla já — jen já. Má přítomnost, má láska, má klidná náruč.

Pamatuji si, jak si jednou děti hrály vedle mě a smály se něčemu, co už si dnes nepamatuji. A já? Přemýšlela jsem, jaké by to bylo, kdybych měla víc času, víc peněz, víc energie. Možná bych se mohla cítit lépe, říkala jsem si tehdy. Neviděla jsem, že štěstí sedělo přímo vedle mě.

Jednoho dne, když jsem stála v kuchyni, přišel ke mně můj syn s rozbitou hračkou. „Mami, opravíš mi to?“ zeptal se a podával mi své malé autíčko s ulomeným kolečkem. Byla jsem zrovna ponořená do seznamu úkolů, které jsem si ten den napsala — nákup,

vaření, úklid. Podívala jsem se na něj a odpověděla: „Teď nemůžu, udělám to později.“ Viděla jsem, jak sklopil oči a zamumlal: „Dobře,“ a pak odešel do svého pokoje. Ten moment jsem tehdy přešla, ale dnes bych dala všechno za to, abych mohla vrátit čas a říct: „Ano, pojd', opravíme to spolu.“

Nevěděla jsem, že pokaždé, když jsem dala přednost něčemu „důležitějšímu“, jsem přišla o nenahraditelnou chvíli. Myslela jsem, že mám spoustu času, že na všechno bude čas. Ale ve skutečnosti mi mezi prsty unikaly ty nejcennější okamžiky, o kterých jsem ani nevěděla, že je mám.

Žila jsem v přesvědčení, že si musím všechno zasloužit, že radost a štěstí přijdou, až dokončím všechny povinnosti. A tak jsem běžela životem, hromadila věci, plnila cíle, hledala dokonalost. A přitom jsem přehlížela to nejcennější, co jsem měla — svou rodinu, své děti, ten obyčejný každodenní život, který byl sám o sobě tím největším darem.

Tehdy jsem to nechápala. Když se na to podívám dnes, vidím, že jsem nevěděla nic. Myslela jsem si, že mám všechno pod kontrolou, ale co jsem skutečně měla? Prázdné chvíle naplněné spěchem, povrchní radosti a neustálé očekávání něčeho „lepšího“.

A pak přišel den, který všechno změnil. Svět, jak jsem ho znala, se zhroutil. Den, který mě donutil se probrat a žít život, který jsem si nikdy nedokázala představit.

den, kdy se zastavil čas

Ráno jsem otevřela oči do letního dne, kdy slunce skrze zatažené rolety jemně hladilo můj obličej a pobízelo k probuzení. Vedle mě klidně ležel můj manžel, každý den probuzený o něco dříve. V tichosti přemýšlel nad tím, co ho dnes v práci čeká. Už brzy měl odejít, jako každé ráno, aby se včas vydal do práce. Ale předtím, než odešel, měl svůj každodenní rituál s naším druhorozeným synem — ten už se mezitím probouzel v dětském pokoji. Každé ráno ho syn přivítal s nadšením a než manžel vyrazil z domu, společně zahájili den tím, že mu připravil mlíčko. Starší syn, který po mně zdědil lásku ke spánku, klidně spal dál a užíval si prázdninové volno.

Slunce se pomalu šplhalo výš a výš na obloze, jeho paprsky zesilovaly a já přes zavřená víčka cítila, jak na mě dopadají jasnější a teplejší světelné proudy. Pak jsem uslyšela kroky. Z vedlejšího pokoje se ozval dupot malých nožiček. Můj mladší syn se probudil a rozběhl se rovnou k nám. Vždycky mířil k tatínkovi, aby spolu zahájili svůj ranní zvyk. Dnes ale bylo něco jinak. Syn se vyšplhal na postel, přelezl přes svého otce a zamířil přímo ke mně. Přitulil se mi k hrudi a já ho objala. Smála jsem se: „Co se to děje? Maminka má dneska přednost před mlíčkem?“ Všichni jsme se smáli.

Jeho malá ručka se mi zapletla do vlasů, hebká dětská pokožka mě hřála při každém dotyku. Cítila jsem tu vůni dětské nevinnosti, která člověka dokáže naplnit klidem a radostí. Vnímat jeho jemné vlásky, slyšet